

Monostor

Nagyapám a padkán székel,
 hunyorog a félszemével:
 én építettem a házat,
 a kerítést én szögeztem;
 az almafát, a körtefát,
 a diófát én ültettem.
 Elsőszülött, szép fiamat,
 jó apádat, én temettem.

Volt ez a ház hangos kocsmá,
 volt ez a ház hűvös templom;
 ide látszik, innen indult,
 az a süppedt, csöndes sírdomb.
 Itt születted, nagy öröme,
 itt tanultál kúszni, járni.
 Miért nem tudsz, mért nem lehet,
 miért nem akarsz megállni?

Lehúzzuk a zsalut nappal,
 bent a szobán illó árnyak.
 A nagyanyád, jó ebéddel,
 s édesapád ide várnak.
 Ki ülünk a padra este,
 kolompól haza a csorda;
 emlékszel még? habzó tejet
 fejt jó anyád a csuporba.

Hát a szigetről még tudsz-e?
 van ám rajta még vadmálna...
 A Boris is, hiszen tudod,
 vénasszony már, de még várna.
 Nem alszik az, sose alszik,
 akit messze visz az álma:
 álmában is fölkiéérti
 a kis falu, a nagy Bácska.

Nagyapám a padkán székel,
hunyorog a félszemével:
kis unokám, ha én lennék
a helyedben, én is mennék;
mindig mennék, mindig mennék.

Kereső vers

Isten csak egy sincs,
s csak egy a hit, —
mely télen hűt,
és nyáron melegít.

Nekem volt istenem,
nem volt mindenható.
S mint ócska kacabájka,
olyan volt — eladó.

Most isten nélkül élek;
a szívem ver, s verem.
Be olcsó jószág voltál,
hatalmas istenem.